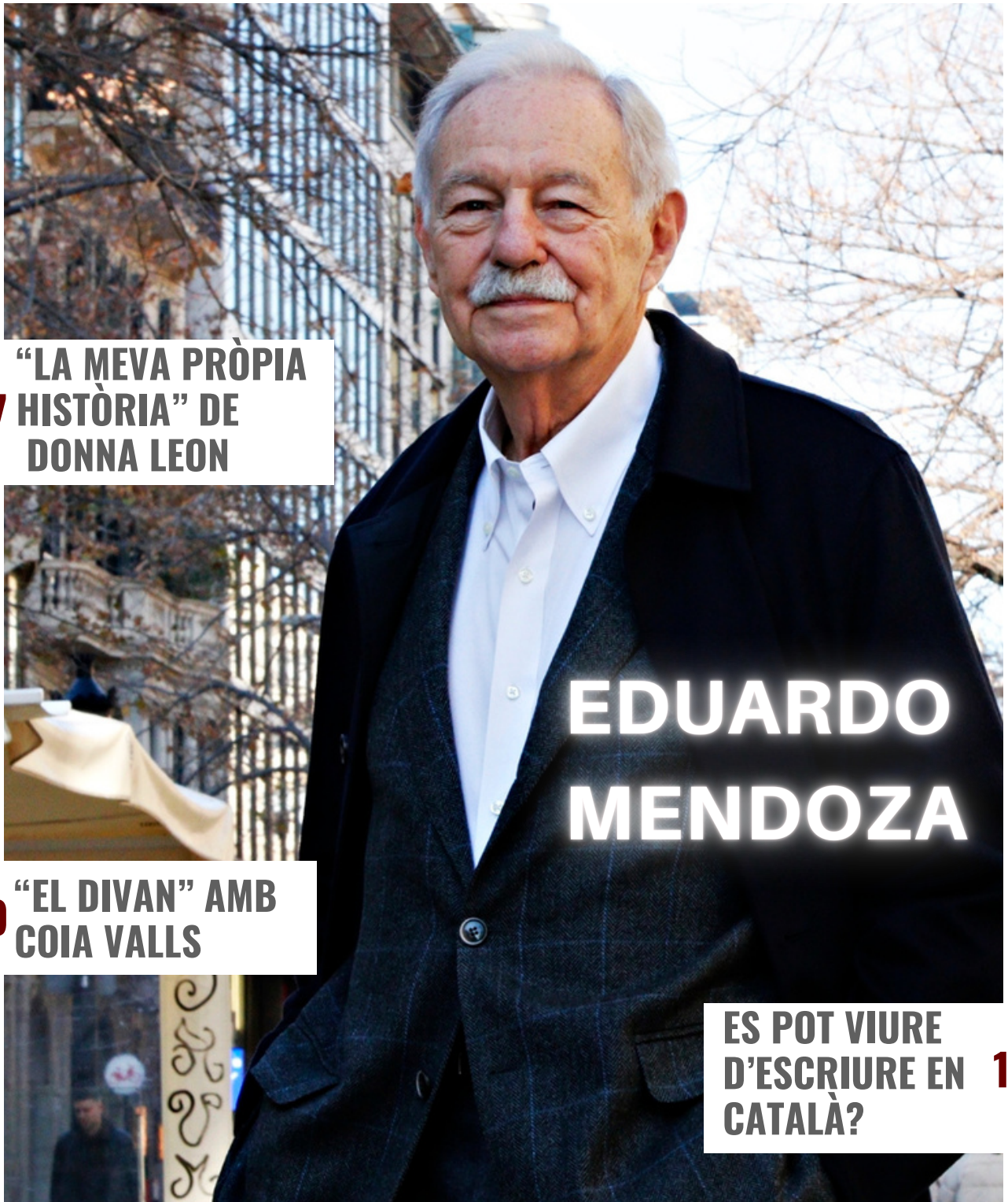

L'illa dels llibres

Actualitat literària

NÚMERO 23

07 "LA MEVA PRÒPIA HISTÒRIA" DE DONNA LEON

EDUARDO MENDOZA

19 "EL DIVAN" AMB COIA VALLS

ES POT VIURE D'ESCRIURE EN CATALÀ? 17

GENER 2024

RIU DE SAFIRS, EL RETORN DE MARC PASTOR

03

EVA BALTASAR, JOËL DICKER, JO NESBO, TIANA NEGRA, MARIA CARMÉ ROCA, JOSEP PLA, MARIA BARBAL, CLARA QUERALTÓ, SERGIÓ DEL MOLINO, HARUKI MURAKAMI, MARTÍ GIRONELL....

CONTINGUTS

03 MARC PASTOR I EL RIU DE SAFIRS

NOTA DE L'EDITOR

Iniciem un nou any amb les ganes de continuar comentant l'actualitat literària. Aquest mes destaquem algunes de les novetats que seran protagonistes del 2024, però abans recordem les commemoracions i efemèrides literàries de l'any. Viatjarem a Madagascar de la mà de l'escriptor Marc Pastor i la novel·la "Rius de safirs", una novel·la d'aventures que hidrida amb altres gèneres, com és habitual en els seus llibres. El retorn d'Eduardo Mendoza i la novel·la de detectius "Tres enigmas para la Organización" ens permet gaudir del seu humor amb una mirada divertida i satírica.

Amb Donna Leon recordem les seves històries al marge de l'escriptura, per conèixer l'altra cara de l'autora de novel·la negra. Martí Gironell analitza la novel·la "Les illes interiors" de Maria Carme Roca.

A L'Illa dels Llibres reivindiquem els contes de Maria Barbal i ens preguntem si es pot viure d'escriure en català.

Avancem les novetats editorials d'Eva Baltasar, Haruki Murakami, Joël Dicker i la biografia sobre Josep Pla

Aquest mes al Divan de L'Illa dels Llibres convidem a l'escriptora Coia Valls.

JORDI MILIAN
Director de L'Illa dels Llibres

7 DONNA LEON I LA HISTÒRIA

19 EL DIVAN AMB COIA VALLS

06 JO NESBØ REBRÀ PER FI EL PREMI PEPE CARVALHO

11 TORNA EDUARDO MENDOZA

16 LA FILLA DE L'ISOLAMENT PER MARTÍ GIRONELL

18 MARIA BARBAL ES REIVINDICA COM A CONTISTA I AMB GANES DE CONTE

L'Illa Llibres

 INFO@ILLADELSLLIBRES.COM

 WWW.ILLADELSLLIBRES.COM

DIRECCIÓ JORDI MILIAN

2024, UN ANY DE COMMEMORACIONS I CELEBRACIONS LITERÀRIES

L'any 2024 està farcit de celebracions literàries. **Haruki Murakami, Ken Follet i Andreu Martín celebren el seu 75è aniversari, però recordarem els centenaris de les morts d'Àngel Guimerà, Frank Kafka, Joan Salvat Papasseit, Joseph Conrad, Vicent Andrés Estellés i Truman Capote.**

El 8 de gener es commemora els dos-cents anys del naixement de **Wilkie Collins**, contemporani de Charles Dickens.

Entre els aniversaris destaquen els 75 anys de l'escriptor japonès **Haruki Murakami** el 12 de gener. El 27 de gener, vint-i-cinc anys de la mort de **Gonzalo Torrente Ballester**.

El 28 de febrer farà vint anys de la mort de l'eterna **Carmen Laforet**, l'autora de "Nada".

El 17 d'abril es commemora el desè aniversari de la mort de **Gabriel García Márquez**. Precisament aquest 2024 es publica la novel·la inèdita "En agosto nos veremos".

El 19 d'abril farà 200 anys de la mort de **Lord Byron** i el 22 d'abril es commemorarà el 300 aniversari del naixement del gran filòsof Immanuel Kant. Al maig haurem de felicitar a l'escriptor **Andreu Martín** pels seus 75 anys. Autor de novel·la negra, ha publicat aquest any "Allò que només els passa als altres".

El 28 de maig es commemora el 175è aniversari de la mort d'**Anne Brontë**. El 3 de juny commemorarem el centenari de la mort de **Frank Kafka**, l'autor de "La metamorfosi", El castell i El procés. Cent anys de la mort d'un dels grans autors de la literatura universal del segle XX,

L'escriptor gal·lès **Ken Follet**, autor del best-seller Els pilars de la terra farà 75 anys.

Un clàssic com "1984" de **George Orwell** farà 75 anys de la seva publicació el 8 de juny,

El 14 de juny es commemora el 125è aniversari del naixement de l'autor de Mil grulles o El so de la muntanya, l'escriptor japonès **Yasunari Kawabata**.

Un 25 de juny de fa 10 anys ens deixava **Ana Maria Matute**, auto entre d'altres de "Olvidado rey Gudú" i guanyadora d'importants premis literaris com el Cervantes, Nadal, El Nacional de Literatura o el Planeta.

De les commemoracions més clàssiques el 18 de juliol recordarem la mort d'**Àngel Guimerà**, autor de "Les filles del mar", Terra Baixa" "Mar i cel" entre d'altres. Tres dies més tard el 21 de juliol serà Ernest Hemingway el protagonista amb el 125è aniversari del seu naixement.

De l'autor d'"El cor de les tenebres", **Joseph Conrad** commemorarem el 3 d'agost el centenari de la seva mort. Enguany també recordarem el centenari de la mort d'un dels grans poetes de la literatura catalana, **Joan Salvat-Papasseit**. Serà el 7 d'agost i servirà per reinventar la seva obra

composta per títols com "El poema de la rosa als llavis", "La gesta dels estels" o "L'irradiador del port i les gavines". El 8 d'agost farà 50 anys de la mort de l'escriptor **Joaquim Amat-Piniella**, l'autor de "K. L. Reich"

El 29 d'agost es commemorarà el 150è aniversari del naixement del poeta **Antonio Machado**.

El 3 de setembre farà 50 anys de la mort d'**Aurora Bertrana Salazar**, molt reivindicada en els darrers anys.

Maria Barbal, l'autora de "Pedra de tartera" i "Tàndem" entre altres títols, celebrarà el 75è aniversari el 17 de setembre.

Al setembre també serà recordat el centenari del naixement de **Truman Capote**, (30 de setembre) autor de "A sang freda", Esmorzar a Tiffany's" o "Música per a camaleons". Va morir el 15 d'agost de 1984 i continua sent un dels autors de referència del periodisme.

També recordarem el centenari del naixement del poeta valencià **Vicent Andrés Estellés**, nascut a Burjassot el 4 de setembre de 1924.

A l'octubre, el centenari del naixement de l'escriptor **José Donoso**, autor de Coronación, El lugar sin límites i El obscuro pájaro de la noche El 7 d'octubre recordarem el 175è aniversari de la mort d'**Edgar Allan Poe**, l'autor de misteri i terror. A finals d'octubre, 25 anys de la mort de **Rafael Alberti** (28 d'octubre)

Entre les efemèrides literàries i commemoracions del 2024, cal destacar el 50è aniversari del mangaka japonès **Kishimoto Masashi**, autor de "Naruto"

Vint anys de la mort de **Stieg Larsson**, efemèride que commemorarem el 9 de novembre. L'autor de la sèrie Millennium protagonitzada per Lisbeth Salander i Michael Blomkvist que mai va veure publicada i que va ser un èxit internacional.

El 18 de novembre **Margaret Atwood**, autora de "El conte de la serventa" farà 85 anys.

Cent anys de la publicació de "La muntanya màgica de **Thomas Mann** i de "Veinte poemas de amor y una canción desesperada" de Pablo Neruda. L'any 2024 també es commemoren els sis-cents anys de la mort de poeta d'amor trobadoresc **Jordi de Sant Jordi** i el 25è aniversari de la publicació de "Marina" de **Carlos Ruiz Zafón**.

MARC PASTOR

“Sempre escric westerns barrejats en novel·la negra, fantàstic o ciència-ficció”

Marc Pastor ha demostrat amb les seves novel·les una gran capacitat per hibridar gèneres. A “Riu de safirs” ens ofereix una nova novel·la d’aventures, barrejada amb ingredients de misteri, novel·la negra, elements del fantàstic a més del western.

Confessa que sempre ha fet hibridacions de gèneres “m’avorreixo molt si només tracto sobre un gènere”.

A “Riu de safirs” li dona una volta més i embolcalla la narració amb una capa artúrica “M’apassiona la literatura artúrica i sempre mirava de trobar l’esclatxa per poder incloure-la”, finalment ho ha aconseguit amb la darrera novel·la.

El més còmode per a Marc Pastor “seria escriure sempre sobre el mateix i amb el mateix gènere”. Afirmar que “Intento forçar el gènere i quan el tinc, el rebento”. L’autor de “La mala dona” assenyala “Jo tinc

unes regles i odio fer trampes, però m’agrada rebentar les regles perquè quan tens les regles, a partir d’aquí, és quan pots començar a jugar i trencar-les”.

La novel·la comença a Madagascar l’any 2015, però en realitat Pastor confessa que segurament es remunta molt més temps enllà, concretament a Rambla Catalunya de Barcelona i a la casa dels seus avis, quan passava les tardes de dissabte veien westerns, un dels gèneres preferits dels seus avis, a la televisió. Es tracta segons confessa “d’una mena d’educació sentimental, visual i cultural que vaig anar rebent i és el causant que jo escrigui westerns”. La seva literatura recorda “Sempre escric westerns barrejats en novel·la negra, fantàstic o ciència-ficció, però la meva base sempre és tornar a les pel·lícules d’indis i vaquers” que veia aquells dissabtes a casa dels seus avis.

PUBLICA LA VUITENA NOVEL·LA “RIU DE SAFIRS” (EDICIONS 62), AMBIENTADA A MADAGASCAR ON CONTINUA OFERINT UN AMPLI DESPLEGAMENT LITERARI BASAT EN AVENTURES, MISTERI I UNA HIBRIDACIÓ DE GÈNERES MARCA DE LA CASA.

El títol de la novel·la també és un homenatge a “**Río Bravo**” de Howard Hawks protagonitzada pel mític **John Wayne**, tot i que assenyala que també “Hi ha molt **Sergio Leone** i també de la pel·lícula Yojimbo de **Kurosawa**”.

L’any 2014 Marc Pastor i la seva companya van viatjar a Madagascar on es van estar tres mesos. Assegura que Madagascar és “un xoc cultural molt important perquè per molt que t’ho preparis o t’ho imaginis és un canvi en tots els nivells”.

El 3 de gener de 2015, recorda “em trobava de viatge amb la família a Madagascar. Recorriem en cotxe el país des de la capital fins a les platges del sud i aquell dia dúiem massa quilòmetres. Estàvem en un indret preciós, al Parc d’Isalo, al bell mig del desert. L’Andry, el nostre conductor (i àngel de la guarda) ens va preguntar si volíem veure safirs. Va conduir el 4x4 fins a una ciutat enmig del no-res. Era Ilakaka, la ciutat dels safirs. Encara no sabíem que les guies turístiques recomanaven no aturar-s’hi”.

Marc Pastor confessa que es van deixar la guia a casa “Si l’haguessin portat haguessis vist l’advertència en negreta i majúscules “No Parar a la Ilakak”.

Quan van arribar a Ilakaka “tot de mainada ens va encerclar quan vam baixar del vehicle per entrar al ranxo on hi havia instal·lat un show-room de pedres precioses. El regentaven un parell d’homes del sud-est asiàtic i nosaltres n’èrem els únics clients; no teníem cap intenció de comprar res. En sortir, ho vaig veure: **un home amb granota paramilitar i ulleres de mirall conduïa una moto de trial. Duïa un kalàixnikov creuat al davant, i a l’esquena hi havia asseguda de costat una noia amb un vestidet curt d’un roig llampant. Era com una escena d’una pel·lícula de l’oest, traslladada al present. Allà hi tenia la llavor d’una novel·la, i tenia clar que havia de ser un western.**”

EL CORVOVERS I EL JOC ALS SEUS LECTORS MÉS FIDELS

En aquella època, Marc Pastor estava escrivint la novel·la “Farishta” “una novel·la molt condicionada a Madagascar, perquè és la història d’una mare intentant protegir a un fill o una filla que encara no hi és i aquesta mare és una filla adoptiva i és un conflicte sobre la maternitat i del que significa ser mare o filla”. Pastor va continuar escrivint la novel·la, “però

vaig deixar una “perleta” del que seria “Rius de safirs” a “Farishta”. És habitual a l’obra de Marc Pastor aquesta interconnexió entre les seves novel·les. Ell l’anomena Corrovers i suposa un joc per als seus seguidors.

“A cada novel·la ofereixo un 2x1, una novel·la amb una història tancada i després si vols continuar llegint, pots llegir altres novel·les meves”. Cada novel·la podria ser una temporada diferent amb gèneres diferents que formen part d’una suprahistòria amb un arc molt gran”.

“NO VOLIA SER UN BLANC EXPLICANT UNA AVENTURA UNA AFRICANA”

Tot i escriure ràpidament la novel·la, al voltant d’un any, “Rius de safirs” ha estat uns anys descansant per la dificultat de trobar un narrador “He trigat sis anys a trobar al Tahiri, el narrador de la novel·la, perquè en feia molta por, anar-me’n a una cultura i país molt diferent i semblar un turista explicant una història des del punt de vista d’un turista”

“No volia ser un blanc explicant una aventura una africana”. Finalment, va aconseguir que fos un “malgaix” qui expliqués la història a una persona que no ho fos, com és la dona francesa del policia Tahiri”

Aquest fet, li permetia explicar moltes coses sobre Madagascar i més encara quan el protagonista és un policia “que em permet que pugui estar a tot arreu i per poder parlar amb tothom i explicar els fets”. Recorda que “és un policia molt diferent dels que havien protagonitzat les meves anteriors novel·les, es tracta d’un policia amb valors fermes perquè en un moment donat de la novel·la ha de prendre una decisió en funció dels seus valors per si compleix o no una promesa”.

L’ESMERALDA, EL PERSONATGE MISTERIÓS DE “RIU DE SAFIRS”

Amb la necessitat de comptar amb un personatge principal prou fort i misteriós va aparèixer l’Esmeralda, un personatge que té la capacitat de preveure les morts.

Duu la paraula fatalitat tatuada al canell "és un personatge ferit, vulnerable, que fuig endavant. Però el lector havia de veure-la amb els ulls d'algú altre. I aquí entra en joc Tahiri, el tinent de la gendarmeria. Ell, en la seva confessió, és els ulls de l'illa per a un lector foraster, per a un vazaha. En Tahiri ens desplega al davant la vida a Madagascar: la seva duresa i la seva riquesa extraordinària. És el nostre conductor. I guia. I àngel de la guarda".

En Tahiri està destinat per la família a ser advocat, però fa un gir en la seva carrera en decidir fer-se policia. Fer-se càrrec de la gendarmeria d'Illakaka esdevé per a ell tot un repte, i posa tots els seus esforços en ser just i eficient.

El Tahiri ha de posar ordre a la comissaria i pau entre les bandes rivals

que es disputen el control del negoci de les mines de safirs. Ha de bregar amb els dahalo, un poble nòmada de lladres de bestiar que de passada assalten tothom qui troben pels camins, i amb la màfia indonèsia liderada pels germans Thongkham, amos de casinos i del bordell, que actuen sense escrúpols per tenir el control de tot.

Un dels objectius de Marc Pastor era escriure una novel·la realista i rebaixar els elements del fantàstic "És una novel·la que intento que sigui realista a l'escenari i ambientació, però el fantàstic ho és i va creixent fins que acaba d'explotar", assenyala l'autor. "Riu de safirs" no només és una hibridació de gèneres "també és una fusió de la cultura malgaixa amb la més profunda cultura europea". Una

manera de trencar amb aquesta "merda de colonialisme que tenim establert". Malgrat la situació que descriu a la novel·la, recorda que "Madagascar és un país riquíssim, fèrtil i extraordinari que és esclafat per potències colonials que el tenen comprat i no el deixen créixer".

I representent la literatura artúrica la població d'Illakaka serà el Camelot, un regne aïlla on les regles funcionen d'una altra manera amb uns policies que serien una imatge dels cavallers del llegendari Rei Artús. La misteriosa Esmeralda tanca el cercle artúric fent una recerca del Grial.

"VOLIA FER MÉS UNA GRAN PRODUCCIÓ QUE UN WIM WENDERS"

La fórmula de Marc Pastor és molt clara "Vull, entretenir i que la gent s'ho passi bé i per aquest motiu explico una història en Cinemascope. Em costa el mateix pressupost escriure sobre un escenari exòtic que escriure al Raval". Recorda que "Tota la ficció és combustible per escriure, la meua feina a la científica també em dona idees i fins i tot veure pel·lícules"

A Riu de safirs, assenyala "volia fer més una gran producció que un Wim Wenders". I parlant de cinema, de moment li preocupa poc el fet d'aconseguir que les seves novel·les s'adaptin al cinema "Quan vaig començar a publicar l'any 2007 tenia la fantasia que s'adaptessin al cinema, però recordo que després de publicar Bioko parlant amb els germans Pastor em van dir que feia pel·lícules molt cares". Pastor no busca que l'adaptin al cinema "faig el que m'agrada i escriure fent espectacle i en gran format".

"FARÉ LA MALA DONA 2"

Després de disset anys des de la publicació de "Montecristo", la seva primera novel·la confessa que "continua l'esperit juganer, perquè **soc el mateix Marc que jugava amb els He-man's i els G.I. Joe. Continuo jugant amb els ninos, però en comptes de fer-ho a l'habitació ho faig escrivint**".

Una confessió de cara als seus lectors "Faré una "La mala dona 2, la tinc tota planificada, però no s'assemblarà gens a "La mala dona". El Corvoverso continua després de Montecristo (2007), La mala dona' (2008), Premi Crims de la Tinta, 'L'any de la plaga' (2010), 'Bioko' (2013), 'Farishta' (2017), 'Els àngels em miren' (2019), 'L'horror de Rèquiem' (2021) i Riu de safirs (2024).

JO NESBØ REBRÀ PER FI EL PREMI PEPE CARVALHO

El creador del personatge de Harry Hole ha fet mèrits suficients per ser guardonat amb el premi del festival BCNegra

El 8 de febrer a les 18 h l'escriptor noruec Jo Nesbo rebrà al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, el Premi Pepe Carvahlo en reconeixement a la seva trajectòria literària.

El nom de Nesbo s'afegirà a la llista dels il·lustres guardonats en les anteriors edicions com Leonardo Padura (2023), Don Winslow (2022), Joyce Carol Oates (2021), Juan Madrid (2020), Claudia Piñeiro (2019), James Ellroy (2018), Dennis Lehane (2017), Donna Leon (2016), Alicia Giménez Bartlett (2015), Andrea Camilleri (2014), Maj Sjöwall (2013), Petros Márkaris (2012), Andreu Martín (2011), Ian Rankin (2010), Michael Connelly (2009), P. D. James (2008), Henning Mankell (2007) i Francisco González Ledesma (2006).

El jurat integrat per Carlos Zanón, com a president, i per Olga Merino, Lilian Neuman, Xita Rubert i Daniel Vázquez Sallés, com a vocals, ha decidit atorgar el premi Pepe Carvalho a Jo Nesbo per

“la creació d’una modalitat molt personal del thriller policial amb uns nivells literaris extraordinaris. Des del principi de la seva carrera literària, Nesbø ha demostrat una solvència, una ambició i una generositat narrativa que ha fet que els seus lectors acabin sent addictes a tot el que publica l’autor noruec”.

L’acta del jurat recorda que “En un llibre de Nesbø sempre tenim una, dues, tres línies argumentals, una acurada documentació que ens remet més a un esperit curiós que a un funcionari de l’escriptura, la dosi necessària d’intriga, acció i psicologia dels personatges, així com una mirada a la seva societat que no escatima la crítica a les ferides encara obertes d’un passat que no tothom vol acceptar”. Enguany el premi també vol ser un homenatge a la literatura nòrdica que, “des de Henning Mankell fins a Maj Sjöwall, passant per Stieg Larsson, Per Wahlöön, Arnaldur Indriðason o Karin Fossum, han fet gaudir tants lectors i lectores del gènere i els han fet viatjar a través de les seves històries als paisatges i

conflictes dels seus països”.

Jo Nesbo ha visitat en diverses ocasions la ciutat de Barcelona. Malgrat ser un autor on a vegades s’ha pogut criticar la violència utilitzada en les seves novel·les, Nesbo confessava l’any 2022 que “Si la violència no és necessària en un relat no l’utilitzo i és la història la que determina les necessitats del relat i el nivell de la violència. Soc conscient que vegades m’han criticat per ser massa gràfic i per fer unes descripcions massa detallades de la violència, però jo no empro la violència de forma gratuïta i només quan és necessària”.

Recordava que “a les novel·les negres per tradició i per gènere, la violència és més necessària. Són binomis com la dansa és al ballet el que la violència és a la novel·la negra, una mena de coreografia proposa que necessites al gènere i has de fer que el lector entengui el que està en joc i el risc”.

Jo Nesbo ha publicat recentment La casa de la nit (Proa), una novel·la al marge de la sèrie de Harry Hole.

DONNA LEON

**“ESCRIG PERQUÈ ÉS
DIVERTIT I PERQUÈ POTS FER
QUE LA GENT FACI EL QUE TU
VULGUIS”**

L'escriptora presenta **“La meva pròpia història”** (Edicions 62 / Seix Barral) on ofereix un repàs de la seva biografia, abans del gran èxit de les novel·les protagonitzades per Guido Brunnetti.

Fotografia Jordi Milian

Fa més de vint anys, Donna Leon va escriure per diferents mitjans suïssos, alemanys i anglesos una sèrie d'articles. L'editorial suïssa de Donna Leon li va suggerir poder reunir en un llibre alguns d'aquells articles. L'escriptora no va dubtar a donar el vistiplau.

Al prefaci de l'obra, Donna Leon recorda “Com la majoria d'esdeveniments a la meua vida, la idea d'escriure aquest llibre se'm va acudir de manera accidental. Fa uns quants anys, en un sopar a Venècia, seia al costat d'una persona amb qui havia treballat a l'Iran, i mentre xerràvem d'amics que hi havíem conegut, amics amb qui encara manteníem el contacte, i vam començar a recordar algunes de les coses que havíem fet, vaig tenir l'oportunitat de revivre-les. **Com havien format part de la meua vida quotidiana, no havia pensat mai que aquells fets fossin particularment interessants**”.

A “La meua pròpia història”, fa un repàs de la seva vida i en especial la seva biografia, abans del gran èxit de les novel·les protagonitzades per Guido Brunnetti. Donna Leon parla dels seus orígens. “El meu avi matern, Joseph A. Noll, va néixer fa més de cent anys a Nuremberg, Alemanya. I això és tot. Bé, això per a qui vulgui més informació sobre els seus orígens. El meu altre avi, Alberto de León, va néixer a Llatinoamèrica, tot i que sembla que no va esmentar mai en quin país. De fet, **no recordo haver sentit mai cap dels meus avis parlant sobre el país on van néixer**. És com si haguessin desembarcat

del vaixell, un com a alemany, l'altre com a ciutadà d'aquell país oblidat, i haguessin posat els peus a terra com a nord-americans.”

L'escriptora narra històries autobiogràfiques, des d'una infantesa a Nova Jersey, amb estades freqüents a la granja familiar envoltada d'animals i venent tomàquets de collita pròpia a la vora de la carretera, a una decisió gens meditada, el 1976, que la va portar a ensenyar a l'Iran, just abans de veure's arrossegada als primers dies de la Revolució.

Després de fer classes a la Xina i l'Àrabia Saudita, finalment va aterrar a Venècia, la ciutat amb la qual ha viscut una història d'amor que ha durat dècades, tot i que, admet, els darrers anys amb el turisme de masses ha anat perdent atractiu. La Venècia que va conèixer i enamorar fa unes dècades ha canviat “hi viuen al voltant de 50.000 persones, però la ciutat rep més de 30 milions de turistes l'any”. Assegura que “sortir a comprar pa, vi o formatge, és una experiència molt diferent, perquè has d'esperar i esperar per la massificació de turistes”. Davant d'aquest fet, assegura “que la ciutat sembla menys atractiva del que és”.

Ja fa un temps que va abandonar Venècia per anar a viure a un petit poble Suïssa, “envoltada de vaques i en un ambient molt tranquil amb un aire molt net a 14 kilòmetres de la frontera amb Itàlia”, afirma Leon. Sempre ha estat una gran defensora del

medi ambient i ara es dedica a cuidar el seu jardí i les seves plantes que van creixent saludables gràcies als fems de les vaques del seu veí.

Malgrat comptar amb una vida plena d'aventures, Donna Leon es defineix “com una persona normal i corrent”. Afirmar que “Em preocupen i m'interessen les mateixes coses que a molta gent i la persona que va escriure ara fa vint-i-cinc aquells articles, també es considera una persona normal i corrent que ha passat per aquestes experiències”. Recorda una frase de l'historiador grec, Tucídides, autor de “La guerra del Peloponès”, on afirmava que “Les històries pertanyen a aquelles persones que les poden explicar”.

Malgrat ser crítica per la situació del canvi climàtic i altres qüestions més socials, assegura que “continuo despertant-me cada matí feliç”. Recorda que ha trobat la felicitat en les coses petites. Sobre el seu caràcter amable i feliç, confessa que “El caràcter i esperit de les persones es desenvolupa durant els primers anys de vida i vaig tenir la gran sort de viure en la meua infància en una família feliç”. **“L'estat normal del meu caràcter és la felicitat i això no ha canviat”**.

Donna Leon confessa que **“Escriu perquè és divertit i perquè pots fer el que vulguis”** i recorda que “Si escrius ficció pots fer que passi qualsevol cosa”. Escriure “Potser té a veure amb el poder, però pots fer que la gent faci el que tu vulguis bo i dolent”

Una de les coses que més diverteix a Donna Leon quan escriu les seves novel·les “és afegir jocs de paraules que funcionen molt bé en el text en anglès”.

Considera que **“Sempre hi ha alguna cosa del que escriure”**, una afirmació que el comissari Guido Brunetti ho sap perfectament, després de compartir més d’una trentena de novel·les i ser reconeguda com una de les grans autores de novel·la negra.

Amb cinquanta anys va començar a escriure novel·les i als seixanta va aconseguir el gran èxit internacional i consolidació. Ara, amb vuitanta anys continua escrivint i gaudint d’una vida plena.

Sobre l’èxit de les seves novel·les no té clares quines són les causes. Els articles escrits a “la meva pròpia història van ser escrits abans que Brunetti fos famós. Inclús els articles més recents, no es va veure afectat per Brunetti”. Assegura no parlar gaire dels seus llibres quan es troba amb els seus amics i no mencionar els seus llibres en els seus escrits o les cartes que habitualment escriu”. Assegura que “Els escriptors de ficció no podem parlar del que fem” i que **“Si treballés en una fàbrica de pilotes, no em dedicaria a parlar de la meva feina”**.

“La meva pròpia història” compta amb

poques referències a Brunetti i a les seves novel·les, però Leon confessa que “espero que hagin mes llibres del comissari i no penso en la seva jubilació”.

De la seva mare afirma que va heretar la falta d’ambició i sobre l’èxit recorda que **“buscar la fama és patètic i et pot arruïnar la vida”**.

És coneguda l’afició de Donna Leon per la música i en especial per l’òpera. Des de fa

molts anys, apadrina l’orquestra Il Pommo d’Oro amb qui té previst enregistrar Jephta, Giulio Cesare, Berenice i Semele de Händel.

Sobre l’òpera i la literatura, Leon confessa “totes dues són meravelloses i em commouen al cor, la poesia més que la prosa, exposen emocions crues, sense cap mena de maquillatge o disfressa”. Afegeix que “Aquesta passió en cru i no impostada em sembla increïblement commovedora i això, de nou té a veure amb la meva fascinació per les persones que em semblen el més interessant del món”. Si es comparen **“En la literatura i sobretot en l’òpera s’eliminen els actes quotidians i ordinàries i queden les vísceres del ser de les persones”**.

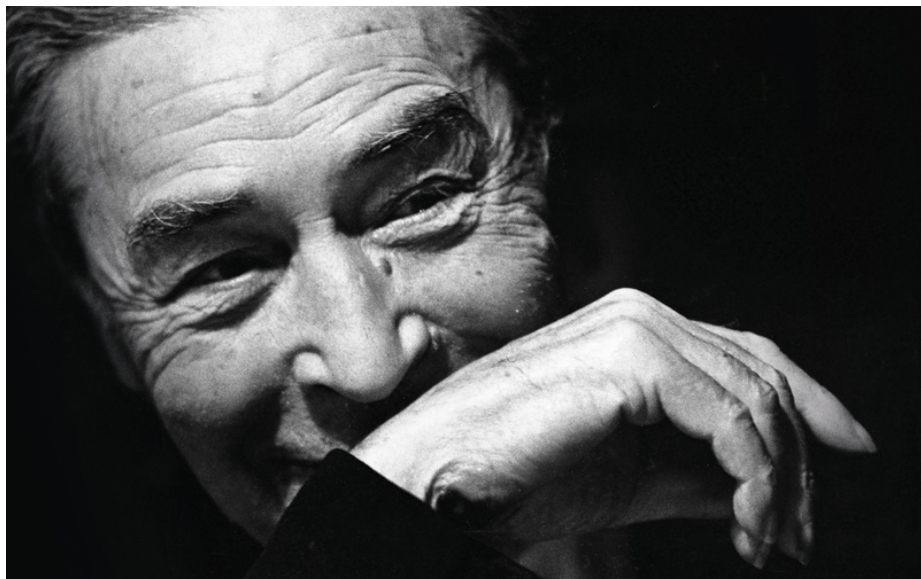
La banda sonora de la seva vida la formarien principalment, la que anomena “trilogia de Déus” amb Händel, Bach i Mozart.

I pels seguidors de Brunetti espera “poder passar més temps amb el Guido, la seva família, els seus amics i col·legues, i donar-li l’oportunitat de revelar més coses sobre mi mateix, el seu passat què pensa i què sent”. Als seus vuitanta anys, Donna Leon no s’atura “malauradament, la idea d’establir-se en un lloc i fer una cosa o, encara pitjor, no fer res, no m’atrau gens”.

UN COR FURTIU, LA BIOGRAFIA DE JOSEP PLA

Al març es publicarà l'obra escrita per Xavier Pla, director de la Càtedra Josep Pla i que permetrà al lector aclarir molts aspectes obscurs de la vida de l'escriptor.

Haurem d'esperar al 20 de març, data que Destino ha escollit per publicar la biografia de **Josep Pla**.

L'editorial Destino recorda que es tracta del "millor retrat imaginable de Pla: el més complet i el més incisiu, el més minuciós i el més apassionant. Al mateix temps que **revela els avatars d'una vida pròdiga en vicissituds — les amistats, les complicacions polítiques, les relacions amoroses, l'espionatge i el contraespionatge...**"

També recorden que l'autor, Xavier Pla fa reviure des de dins els moments més crucials de la història del segle XX.

La documentació basada en una quantitat de documents i testimonis permetrà al lector aclarir molts aspectes obscurs de la vida de Pla i donar-ne a conèixer episodis fins ara desconeguts.

Des de Destino destaquen que "Josep Pla no va ser únicament el més gran prosista català modern; també va ser, sense ell voler-ho, l'escriptor més polèmic. **La seva llegenda ha estat sempre envoltada d'unes ombres que ningú, fins ara, ha estat capaç de dissipar**".

L'edició en castellà de la mà de Destino arribarà a les llibreries al maig.

"LA CIUTAT I LES SEVES MURALLES INCERTES", LA NOVA NOVEL·LA DE HARUKI MURAKAMI

Es tracta de la primera novel·la que l'escriptor japonès publica després del desenllaç de 'La mort de comanador'. Empúries i Tusquets la publicaran la nova novel·la el 13 de març

Haruki Murakami oferia a 'La mort del comanador' una història entorn de la solitud, l'amor, l'art i el mal. Sis anys després, presentarà un nou títol "La ciutat i les seves muralles incertes" amb traducció al català d'**Albert Nolla**. Una novel·la sobre les barreres, de com ens divideixen i aïllen, i com l'esperança, l'anhel i el desig les poden tirar a terra. La base de la nova novel·la és un antic conte publicat a la revista literària japonesa Bungakukai fa 40 anys i que mai va ser editada en format llibre. Sembla ser que a l'escriptor japonès mai li va convèncer el resultat d'aquell conte i per aquest motiu va decidir no publicar-la com a llibre. **Murakami** va agafar de nou el conte durant la pandèmia i el va reescriure fins a donar-li un aire de novel·la.

El protagonista de "La ciutat i les seves muralles incertes", no pot imaginar que la noia de la qual s'ha enamorat està a punt de desaparèixer de la seva vida. D'instituts diferents, es veuen quan poden i tot i que ella també l'estima, li diu que no pot estar amb ell. En les seves trobades, li parla d'un altre món, d'una ciutat emmurallada en la qual ella és més real que en aquest, on se sent com una ombra. A poc a poc, la noia comença a explicar-li els problemes emocionals que té, atacs ocasionals de pànic i depressió, que la porten a deixar l'escola i tancar-se a casa. I un dia, amb una carta de comiat, ella desapareix. El protagonista, desesperat per veure-la, al cap del temps aconsegueix d'alguna manera arribar a la ciutat fantàstica per trobar-la. La ciutat de les muralles, tal com l'han imaginada, existeix, perquè tot és possible en un univers on la realitat, els somnis i les ombres es fonen i s'escapen dels límits de la raó. Un cop a la ciutat, però, ella no el recorda.

LOS ALEMANES DE SERGIO DEL MOLINO, REP EL PREMIO ALFAGUARA DE NOVELA

El jurat de premi ha destacat "la mestria de l'autor per narrar un succés poc conegut a la història espanyola relacionat amb les mutacions del nazisme i profundes conseqüències amb el món actual. Foscos secrets familiars tanquen un passat amenaçador capaç de destruir el present. Hereten els fills la culpa dels pares? Una novel·la apassionant que posa a prova la consciència dels personatges i que sacseja la del lector".

Sobre l'argument de la novel·la, Sergio del Molino situa la història l'any 1916 en plena Primera Guerra Mundial, arriben a Cadis dos vaixells amb més

de sis-cents alemanys provinents de Camerun. S'han lliurat a la frontera guineana a les autoritats colonials per ser Espanya país neutral. S'instal·laran, entre altres llocs, a Saragossa i formaran allí una petita comunitat que ja no tornarà a Alemanya. Entre ells estava el besavi d'Eva i Fede, els qui, gairebé un segle després, es troben en el cementiri alemany de Saragossa en l'enterrament de Gabi, el seu germà major. Juntament amb el seu pare, són els últims supervivents dels Schuster, una família que va arribar a formar un important negoci d'alimentació. Però en els temps que corren el passat sempre pot tornar.

CLARA QUERALTÓ GUANYA EL 9È PREMI LLIBRES ANAGRAMA DE NOVEL·LA

© Johanna Marghella.

OCÀS I FASCINACIÓ, LA NOVA NOVEL·LA D' EVA BALTASAR AL MARÇ

Després del Tríptic format per **Permagel, Boulder i Mamut, Baltasar torna amb una nova proposta literària.**

Haurem d'esperar al 6 de març per llegir la nova novel·la d'Eva Baltasar. Després de signar un 2023 increïble, fent història al ser la primera autora catalana que arriba a la final de l'International Booker Prize.

La nova proposta està dividida en dues part, segons anuncia Club Editor "L'ocàs, en què una jove a qui han fet fora del seu pis, i que es troba en la intempèrie més absoluta, aprèn a sobreviure netejant les cases dels altres. I la fascinació: un deliri gòtic i un final que et deixa amb un pam de nas". Abans de l'arribada de la novel·la "**Ocàs i fascinació**", Club Editor ha publicat "Tríptic" on recopila les novel·les **Permagel, Boulder i Mamut** en un sol llibre.

Autora de poemes i després d'haver publicat diversos poemaris, Eva Baltasar, sorprenia a principis del 2018 amb una primera novel·la, 'Permagel'. L'obra va aconseguir lectors i unes bones crítiques aconseguint guardons com el Premi Llibreter i el **Premi L'illa dels Llibres** l'any 2018. Amb Boulder va ser guardonada amb el premi Omnimur.

Eva Baltasar destacava a L'illa dels Llibres sobre "Permagel" que "Quan vaig començar a escriure Permagel no sabia quina veu sorgiria o quina història s'explicaria. Estava decidida a escriure sense cap mena de filtre conscient, dient ben bé allò que pensava i que sentia".

L'editora **Maria Bohigas** recorda l'inici de la relació amb Eva Baltasar "Va enviar el seu original per correu electrònic seguint la via protocol·lària i sense cap recomanació. El to del seu correu em va cridar prou l'atenció per tenir ganes d'obrir el llibre immediatament. Em vaig llegir unes pàgines i vaig escriure a l'autora per comentar-li que l'estava llegint i que trigaria una mica, però el vaig llegir en 24 hores. Li vaig escriure dient-li que trobava que era una cosa extraordinària i que seria un honor publicar-la".

Al març publicarà la quarta novel·la "Quan publiques autors inèdits, encara que no ho confessis, sempre tens el somni que algun dia trobaràs algú que volarà i que farà una obra que tindrà un pes important i tu tindràs el privilegi d'acompanyar. Quan la llegia, al mateix temps que em semblava una literatura que no tenia res a veure amb la que jo tenia al cap, vaig pensar que era ella".

Eva Baltasar, Maria Bohigas i Club Editor, tornen al març.

Amb la novel·la "**Com el so d'un batec en un micròfon**" s'ha imposat als **106 originals** enviats al premi literari.

La novel·la explora els mecanismes de la seducció i de l'atracció entre contraris. El jurat format per Mita Casacuberta, Guillem Gisbert, Imma Monsó, Sergi Pàmies, Jordi Puntí i les editores Isabel Obiols i Silvia Sesé ha decidit per unanimitat atorgar el 9è Premi Llibres Anagrama de Novel·la a Clara Queraltó. **Mita Casacuberta** ha destacat que es tracta d'una "novel·la especular, amb ressons inquietants d'aquella "mena d'amor" que Trabal va convertir en un vals inaturable". L'escriptora **Imma Monsó** ha recordat que "La troballa de la història no rau tant en el punt de vista femení que ens explica un enamorament d'estiu on ella creu marcar els passos, sinó en el masculí que, tot desfent-los, ens revela el contingut de la seva silenciosa submissió". Per la seva banda **Sergi Pàmies** ha recordat sobre el títol de la novel·la "La idea del batec no és solament una metàfora, sinó també una veritat que marca el ritme, l'estil i les emocions d'aquesta novel·la".

Jordi Puntí ha destacat els personatges "Amb una prosa diàfana i compromesa, gràcies a uns personatges propers, Clara Queraltó ens convida a contemplar els gestos de la seducció amorosa en l'era del "no és no" i l'empoderament feminista", Com el so d'un batec en un micròfon narra la relació entre la Gabriela i en Quim. Una jove de divuit anys que passa l'estiu al poble del seu avi fent una substitució de bibliotecària i un jove, més gran que ella, que hi ha llogat una casa per a fer uns mesos de teletreball i descansa.

EDUARDO MENDOZA

“L’humor ha de tenir el seu punt i no passar-se de llest

Malgrat haver assegurat que no escriuria més novel·les, Eduardo Mendoza sorprèn amb “Tres enigmas para la Organización”, una divertida novel·la de detectius.

Torna l’humor d’Eduardo Mendoza amb “Tres enigmas para la Organización” (Seix Barral). L’escriptor ofereix als seus lectors una comèdia detectivesca, amb aires de novel·la negra i policíaca. Des de Mortadel·lo i Filemó fins a Agatha Christie, podrien ser alguns dels referents que ofereix l’escriptor. Malgrat anunciar fa un temps que no escriuria més novel·les, als seus 81 anys torna a l’actualitat literària. “Quan vaig publicar “Transbordo en Moscú, vaig decidir no escriure més novel·les de ficció. Vaig pensar que ja havia escrit moltes, però és difícil abandonar un hàbit que has adquirit en la teva infància. El resultat de tanta contradicció és aquesta novel·la”. En canvi, “sí que era molt fàcil saltar-me una norma que m’havia autoimposat”. Assegura que “moltes vegades he dit coses que no hauria d’haver dit”, però aquell anunci li va donar molta llibertat “vaig pensar que l’escriuria després podria ser com aquells cantants que es retiren i fan

gires d’estiu a les festes majors i fa el que li dona la gana sense por a emetre un gall en directe”.

“VAIG COMENÇAR A ESCRIURE UNA NOVEL·LA DE QUALSEVOL MANERA SEGUINT EL MODEL DE LES SÈRIES DE TELEVISIÓ I NOVEL·LES POLICÍAQUES ACTUALS”

L’autor de “El misterio de la cripta embrujada” assenyalava que **“És veritat que vaig anunciar que no escriuria més, però era una pena no continuar fent el que m’agrada i llavors vaig començar a escriure una novel·la de qualsevol manera seguint el model de les sèries de televisió i novel·les policíiques actuals”**. Recordava que “Ara ja no és un detectiu, ara són un grup de detectius que solen formar part d’una organització paral·lela”. **Les novel·les policíiques actuals reconeix que “s’ho prenen molt seriosament, quan és evident que són una ximpleria per entretenir”** i per aquest motiu va decidir no dissimular “escriure una novel·la per entretenir i que fos una rucada”, simplement per divertit al lector.

AFICIONAT A LA NOVEL·LA POLICÍACA

Eduardo Mendoza és un lector habitual de novel·la negra “soc aficionat i sempre

llegeixo novel·les policíiques que vaig alternant amb altres lectures, però a la meua tauleta de nit sempre tinc una novel·la policíica”. L’afició li ve de petit **“quan anava a l’escola i em posava malalt i havia de quedar-me a casa, llegia novel·les d’Agatha Christie**, en aquella època ens posàvem molt malalts, ja sigui per la manca de calefacció o per l’alimentació. En aquella època vaig poder llegir molt”. La novel·la negra, per Eduardo Mendoza s’ha convertit “en el gènere més representatiu i representat”.

Eduardo Mendoza ha recordat que va començar a escriure novel·la negra quan no era un gènere usual a Espanya. Manuel Vázquez Montalbán i Andreu Martín eren els altres autors que ho feien. A l’inici recorda que el gènere “era menjar porqueria i marginal fins a comptar amb molt prestigi fins a convertir-se en el gènere més predominant de les sèries”.

“M’HA DIVERTIT PROVAR NOUS CAMINS”

Sobre la novel·la, com altres anteriors, és d’intriga i detecció; a diferència d’elles, s’adapta a les característiques actuals del gènere, un que “M’ha divertit provar nous camins, tant com m’ha divertit escriure-la” confessa Mendoza. “Tres enigmas para la Organización”, ens

que els personatges fossin una mica individualitzats, que fossin arquetips en la seva vida privada”.

“L’HUMOR ÉS MOLT EXIGENT, PERQUÈ SI FAS HUMOR HAS DE FER RIURE I SER EFICAÇ”

Detectius i humor marca de la casa i habitual a les novel·les d’Eduardo Mendoza **“L’humor és molt exigent, perquè si fas humor has de fer riure i ser eficaç”**. Fent paral·lelisme amb la cuina assegura que **“ha de tenir el seu punt i no passar-se de llest”** perquè llavors l’humor ja no funciona. Trobar aquest equilibri **“és pura intuïció”** i recorda que cal estar preparat per escriure comèdia i saber controlar els tempos, però confessa que s’ho passa molt bé. **“L’humor és una deformació de la realitat”**, recorda.

situa a la Barcelona del 2022 quan els membres d’una organització governamental secreta s’enfronten a la perillosíssima recerca de tres casos que podrien estar relacionats entre si, o potser no: l’aparició d’un cos sense vida en un hotel de Les Rambles, la desaparició d’un milionari britànic en el seu iot i les singulars finances de Conservas Fernández. Creada en ple franquisme i perduda als llimbs de la burocràcia institucional del sistema democràtic, l’Organització sobreviu amb dificultats econòmiques i en els límits de la llei, amb una reduïda plantilla de personatges heterogenis, extravagants i mal avinguts. Davant d’aquest argument, **Eduardo Mendoza** descriu **“Tres enigmas para la Organización” com “una novel·la**

autocontinguda, sense tema ni contingut, una definició que m’he inventat jo i que només vol significar que si entres en el joc de què tot el que passa a la novel·la es queda allà. No està basada en fets reals i, per tant, no cal buscar-li un sentit fora de la novel·la”. Ho compara com un joc “quan juguem al Monopoly, això val tant i m’he fet ric o m’he arruïnat, però quan acaba la partida estem igual que bans de jugar la partida”.

La novel·la segons és una novel·la d’intriga en clau d’humor amb uns personatges divertits on també som testimonis de la seva vida privada. Una novel·la coral amb diversos investigadors, però al mateix temps “individualitzada per centrar-nos en la vida privada de cada protagonista. Volia

L’humor assegura, serveix per criticar i el no humor també. La nova novel·la no vol ser una crítica de la societat actual “però, un és un ciutadà i, per tant, participa de les inquietuds i de la realitat”. L’escriptor

barceloní recorda que “si escrius una novel·la que passa a Barcelona, al final és inevitable que a la foto surti el que la gent es troba quan camina per la ciutat”.

Alguns personatges i situacions ens poden recordar a les històries de Mortadel·lo i Filemó, els agents de la TIA creats per Francisco Ibáñez “soc un gran admirador d’Ibáñez, els dos hem begut de les mateixes fonts que eren els personatges dels còmics de quan érem petits i ens agradaven tant aquells còmics de Bruguera on sortia doncs en el Loco Carioco o la família Cebolleta”.

“JO VIURIA EN UNA COVA, CÒMODA I AMB AIRE CONDICIONAT”

Sobre les influències, confessa que un escriu sobre allò que ha vist i sentit “de tot el que llegit i vist, dels acudits que m’expliquen” i també de les passejades pels carrers. Tot que no és gaire conscient de tot plegat en el moment d’escriure “quan

escriure fas una mena de destil·lat de l’herència que tens guardada”. Assegura que necessita “tranquil·litat per escriure” i que “jo viuria en una cova, còmoda i amb aire condicionat”, per escriure amb la llibertat i la tranquil·litat que necessita. Escriure “necessita ordre i constància” assevera.

DOS DELS SEUS GRANS ÈXITS VAN SER ESCRITS SENSE INTENCIÓ DE PUBLICAR-SE

Dos dels seus grans èxits literaris “El misterio de la cripta embrujada” i “Sin noticias de Gurb” confessa que els va escriure pensant que serien una ximpleria i les va escriure amb total llibertat i sense pressió. En cas de la primera va ser per treure’s del cap “una novel·la que estava escrivint m’estava donant molts mals de cap”. Un cop escrita la va enviar a l’editorial **“els hi vaig dir vosaltres mateixos si voleu la publiquem o sinó la llençeu a la brossa”**. Finalment, i per sort, la van publicar.

“ESTIC EN EL TEMPS DE DESCOMPTE I SI CAU ALGUN GOL, DONCS FANTÀSTIC”

Eduardo Mendoza recorda que mai ha tingut un pla i que ara, “estic en el temps de descompte i si cau algun gol, doncs fantàstic i sinó no passa res. Arriba una edat on ja no es poden fer plans a llarg termini”.

De moment gaudim de “Tres enigmas para la Organización”, però no descartem que en un temps relativament curt, Eduardo Mendoza ens sorprengui amb noves aventures.

L'ESCORXADOR DE LLUÍS RIERA, GUANYA L'ONZE PREMI MEMORIAL AGUSTÍ-VEHÍ VILA DE TIANA

El guardó s'ha lliurat en el marc de la dotzena edició del festival Tiana Negra dedicat a la novel·la negra en català.

L'obra s'ha imposat entre els 26 originals rebuts, per l'originalitat de la trama, la solidesa dels personatges, l'excel·lència de la prosa i la fluïdesa de la llengua emprada per Riera. Es tracta d'una novel·la negra rural dura, ambientada en un poble de la Catalunya Interior, amb personatges grotescos, ambients sòrdids i carregada de drogues i rock n'roll. És la primera novel·la de l'autor.

El jurat del premi està format per Àlex

Martín, Anna Maria Villalonga i Lluís Llorc. El guardó va néixer el 2013 per homenatjar la figura del desaparegut escriptor Agustí Vehí. El jurat ha destacat que la qualitat

dels originals rebuts enguany ha estat prou bona. El premi està dotat amb 3.000 euros i l'obra guanyadora es publicarà a l'editorial Crims.cat.

Des de l'any 2023, els guardó vol reconèixer la tasca d'alguns dels autors i traductors més importants del gènere negre en català.

La dotzena edició del Festival Tiana Negra ha guardonat amb el Tiana Negra Trajectòria a la Creació a Olga Xirinacs, per reconèixer la seva gran contribució literària en diversos gèneres però també en la literatura negra catalana. Olga Xirinacs Díaz és escriptora i professora de piano pel Conservatori de València, posseeix una sòlida formació artística i la seva obra literària comprèn la poesia, la novel·la, el

illadelsllibres.com

relat i l'assaig. Gran lectora de Joyce, Mann, Yourcenar, Dinesen, Bassani i també de literatura popular des de la seva joventut, no deixa d'escriure i publicar fins al moment actual. Olga Xirinacs viu a la seva Tarragona natal i la seva obra ha obtingut els premis Mestre en Gai Saber als Jocs Florals de Barcelona (1978), Josep Pla (1982) amb Interior amb difunts, Sant Jordi (1984) i Crítica Serra d'Or (1986) amb Al meu cap una llosa, Ramon Llull (1986) amb Zona marítima, Carles Riba (1987) amb Llavís que dansen, Sant Joan (1990) amb Enterraments lleugers, Ciutat de Palma (1994) amb Sense malícia, Ciutat de

L'ESCRITORA OLGA XIRINACS I EL TRADUCTOR EDUARD CASTANYO, GUARDONATS AMB EL PREMI TRAJECTÒRIA DEL TIANA NEGRA 2024

Badalona (2000) amb Un cadàver per sopar, Sèrie Negra (2002) amb No jugueu al cementiri i molts d'altres.

El Tiana Negra Trajectòria a la Traducció 2024 ha estat per **Eduard Castanyo amb una** trajectòria com a traductor de l'anglès al català, especialment de novel·la així com de divulgació i assaig. En ficció ha traduït Douglas Adams, John Banville/Benjamin Black, Lewis Carroll, Arthur C. Clarke, Roald Dahl, Suzette Haden Elgin, Robert Heinlein, Henry James, Rudyard Kipling, Frank McCourt, Tom Sharpe, John Updike o Virginia Woolf. Entre els autors de no ficció ha traduït Salvador Dalí, Robin Wall Kimmerer (Trenes d'herba dolça, Cossetània), Jiddu Krishnamurti, Eckhart Tolle o Rosamund Young (La vida secreta de les vaques).

Un animal salvatge, la nova novel·la de Joël Dicker abans de Sant Jordi

L'escriptor suís publicarà la setena novel·la el 4 d'abril, un nou thriller amb el seu habitual estil.

Dos anys després de la publicació de la novel·la *El cas Alaska Sanders*, la continuació de *La veritat sobre el cas Harry Quebert*. Joël Dicker presentarà la història d'un atracament que no és el que sembla, amb cinc personatges amb molts secrets com a protagonistes.

La Campana en català i *Alfaguara* en castellà editaran la novel·la en català i a castellà el 4 d'abril. La coberta de la novel·la a França serà la mateixa que la de l'edició espanyola i catalana i és un disseny de l'il·lustrador i artista plàstic David de las Heras. A França, la novel·la es publicarà el proper 27 de febrer a l'editorial fundada pel propi autor, Rosie & Wolfe, que ja va publicar la seva novel·la anterior.

Sobre l'argument *La Campana* i *Alfaguara* han avançat l'argument que arrenca el 2 de juliol de 2022 quan dos delinqüents es disposen a dur a terme un atracament en una important joieria de Ginebra. Un incident que difereix molt de ser un simple robatori. Vint dies abans, en una urbanització de luxe a la vora del llac Lemán, la Sophie Braun es prepara per celebrar el seu quarantè aniversari. La vida li somriu: viu amb

la seva família en una mansió envoltada de boscos. Però el seu món idíl·lic està a punt de trontollar. El seu marit està embolicat en una trama de petits secrets. El seu veí, un policia de reputació impecable, s'ha obsessionat amb ella i l'espia fins i tot en els moments més íntims. I un home misteriós li fa un regal que posa en perill la seva vida. Caldran diversos viatges al passat, lluny de Ginebra, per trobar l'origen d'aquesta intriga diabòlica de la qual ningú sortirà indemne.

Joël Dicker sempre ha destacat que com a escriptor ha d'estar al servei del lector "El que significa, és que el veritable amo de la novel·la és el lector. El llibre existeix perquè hi ha un lector que el llegirà, perquè si no el llibre no existiria realment i el lector és qui decideix el ritme. El pot llegir en una nit, en una setmana o en un any. El lector és qui decidirà com són els personatges i també s'imaginarà els decorats. Evidentment com a autor de la novel·la, puc dedicar-li deu pàgines a descriure un personatge per donar tots els aspectes físics, però si el lector passa aquestes deu pàgines i no les llegeix i decideix imaginar-se el personatge d'una altra manera, el lector guanya sempre" assegurava l'any 2022 en una entrevista concedida a *L'illa dels Llibres*.

LA FILLA DE L'ISOLAMENT PER MARTÍ GIRONELL

Analitza a L'Illa dels Llibres la novel·la "Les illes interiors" de Maria Carme Roca (Columna) on narra la vida de Clotilde Cerdà, la Clotildina, quarta filla de Clotilde Bosch i Ildefons Cerdà, va destacar com a arpista excepcional, una nena prodigi sota el nom artístic d'Esmeralda Cervantes.

Maria Carme Roca ens ha descobert la història d'una dona única i excepcional a *Les illes interiors* (Columna, 2023). Agosarada, inconformista, avançada a la seva època, defensora dels oprimits, per exemple l'episodi del regal de l'àvia Rosa (la cadena i la medalla) que ella decideix donar-li a la seva amiga Àngela li fa entendre amb només vuit anys, moltes coses. Primer: no es pot regalar un regal. I segon: que hi ha classes i classes hi ha. Una dona amb contactes que, fins i tot, li permetia treure gent de la presó, i que no se li va perdonar mai que volgués intervenir per reformar la societat- la topada amb el secretari reial Guillermo Morphy, és escandalosa.

Aquesta dona és **Clotilde** o Clotildina Cerdà Bosch. O la Kilina, que és com li deia el seu pare. O l'**Esmeralda Cervantes**, com la bateja **Victor Hugo** i com li deia tothom que la reconeixia com a gran intèrpret d'arpa. O Clotilde Yubregas. O Esther, la maçona. Una dona de la qual voldríem saber encara més coses tot i que si podem finestrejar en la seva vida apassionant és gràcies a la traça de Roca per trobar personatges amb una història que no podia quedar oblidada, com fins ara, i que calia explicar.

Una història i una vida interior molt rica i ho sabem a través del seu diari personal. Per mi, aquest diari que s'ha inventat l'autora és un dels grans encerts de la novel·la. Allà, i a través de l'escriptura, podem descobrir l'autèntica arpista. "Soc una refugiada de mi mateixa." Ens diu. No en va a l'únic lloc on se sent alliberada i, segons ella mateixa, "Iluny de la hipocresia i de l'enveja" que l'envolta és a l'illa de Las Palmas de Gran Canaria.

La **Clotildina**, com la defineix la seva mare, Clotilde Bosch, és la filla de la seva solitud. Filla il·legítima d'un matrimoni que s'ha trencat. La seva mare és un puntal que jura que l'ajudarà sempre perquè no hagi de dependre mai d'un home. Una dona, la Clotilde Bosch, que és envejada, com diu la seva amiga la reina d'Espanya Isabel II, perquè ella havia triat què fer a la vida. I això en aquella època no es perdona i la seva filla, la Clotildina, n'hereta el mateix caràcter. La mare li diu que vol que sigui lliure i que no subordini els seus desitjos als de ningú.

I per aquest motiu, la filla guardarà la seva illa interior per algú que se la mereixi. I per això, d'entrada, només es compromet amb la música. Però el seu pare, Ildefons

Cerdà, li dona un consell de vida: "Jo no he sabut viure i tu que encara hi ets a temps: viu. No t'esclavitzis a l'arpa com jo ho he fet amb els meus projectes." I li confia els plànols del projecte urbanístic que ha de revolucionar Barcelona, el pla Cerdà, l'arbre de la vida.

Si tenim en compte que la illa és el cor del pla Cerdà, la Clotildina malgrat ser filla il·legítima d'**Ildefons Cerdà**, era l'illa interior que Cerdà sempre va portar al seu cor.

Maria Carme ens convida a seguir la vida de l'Esmeralda Cervantes i perquè estiguem ben situats ens subministra la dosi necessària d'informació per entendre els canvis socials i polítics que tenen lloc en aquest convuls segle XIX. Des de les Cortes Constituyentes a la independència de Catalunya passant per la instauració la Comuna de París. Fets històrics que esquitxen i afecten els personatges de la novel·la i els combina amb la ficció que ens permet resseguir el periple de l'Esmeralda per aquests mons de Déu. Des de Roma a París, passant per l'Argentina, Mèxic o tornant a Barcelona

per crear l'Acadèmia d'Arts i Oficis per a la dona; a Turquia on lloca les millores en l'educació femenina que havia promogut el sultà i al Brasil on, amb 34 anys, es casa amb Oscar Grossman. I adoptaran un nen, en Mateus. O als USA, on comença a sentir curiositat per la maçoneria que, segons la seva mare, no és altra cosa que "el lliure pensament, creure en la llibertat personal. La llibertat, la llibertat per davant". Aquell bé tan preuat que la Clotildina busca incansablement. I que després de tants anys, troba a l'illa de Tenerife. On sinó podia trobar pau i tranquil·litat la filla de l'isolament, la filla del creador de les illes interiors? Jo de vosaltres, me la llegiria. No us decebrà.

ES POT VIURE D'ESCRIURE EN CATALÀ?

-Només un 32% dels autors negocia els contractes, encara que entre el 65% i el 69% dels que sí que ho fan tenen èxit la major part de les vegades.

-El 41,6% dels escriptors ha vist alguna de les seves obres traduïda a altres llengües, majoritàriament al castellà (81%), però també a l'anglès (33%), el francès (31%) i l'italià (24%), entre d'altres.

-En el 92% dels casos, el nom del traductor apareix a les traduccions publicades (un 60,6% apareix a la coberta, concretament) i un 46% exerceix de prescriptor davant els editors.

-La traducció significa per als traductors majoritàriament una feina, mentre que per als escriptors, escriure significa sobretot una forma de vida.

-Només 1 de cada 10 autors creu que el sistema literari dels Països Catalans està prou ben vertebrat territorialment.

ELS MOTIUS I MOTIVACIONS D'ESCRIURE

L'estudi també tracta sobre el significat d'escriure i per aquest motiu es parla de qüestions com els aspectes associats a una ocupació o feina (és una feina i és una forma de promoció social i econòmica), a una contribució a la societat (és la meua contribució a la cultura o és una manera de contribuir al meu país), o a una expressió del propi ésser (és una forma de vida, és una font de satisfacció, és una via per expressar idees i sentiments o és un lleure, una forma d'autorealització), i l'enquestat podia escollir fins a tres elements que per a ell definissin la seva visió de l'escriptura.

Gairebé la totalitat dels autors (el 90,6%), escriure és expressar-se i explicar-se un mateix, està més lligat a una necessitat interna que a factors externs o a la voluntat de contribuir a la societat. L'única de les opcions de l'enquesta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana que identifica l'escriptura amb el lleure, la menys escollida de l'agrupació de l'expressió pròpia (només un 19% dels enquestats tria aquest aspecte, mentre que els que expressen que és una forma de vida, una font de satisfacció o una via per expressar idees i sentiments són entre el 41% i el 47%).

Per altra banda, els enquestats pensen que escriure és una contribució a la cultura (34%) més que no una aportació patriòtica (21%), altres consideren l'escriptura com una feina (25%). Finalment, només un 2% considera que escriure sigui una forma de promoció social i econòmica.

Només 1 de cada 4 autors catalans percep més del 15% d'ingressos provinents de la literatura respecte dels ingressos totals anuals segons l'estudi Escriure en català presentat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Amb l'objectiu d'analitzar la situació situació laboral dels escriptors i traductors en català, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana ha presentat el resultat d'un estudi on han participat el 38,8% dels associats (665 dels 1713 socis en el moment de llançar l'enquesta), s'han pogut extreure dades rellevants relatives a l'ofici de l'escriptura i la traducció.

L'estudi íntegre es pot consultar a la pàgina [web de l'AELC](#). Sebastià Portell, Carme Ros i Miquel Cabal Guarro com a coordinadors de l'estudi, recorden que "L'associació té com a objectiu la defensa dels drets professionals, culturals i lingüístics dels autors, i per aquest motiu es vol conèixer quina és la realitat i situació dels seus associats".

Qüestions com el grau de dedicació i professionalització, la situació general dels oficis d'escriptor i de traductor, la percepció de les administracions, la vertebració territorial dels Països Catalans, la participació en activitats literàries i les condicions amb què es duen a terme, la internacionalització de la pròpia obra literària, la visita a residències literàries, l'autoedició i l'autopublicació o la col·laboració amb agències literàries són alguns dels temes analitzats.

RESUM ESTUDI EN TITULARS

-El 22% dels autors literaris es dediquen a escriure o traduir de manera exclusiva. Més enllà d'aquests, el 60% escriu o tradueix de manera regular (en el cas dels menors de 41 anys la dedicació que es poden permetre majoritàriament és intermitent), i dedica a aquesta activitat entre 10 i 30 hores setmanals

-Només 1 de cada 4 autors percep més del 15% d'ingressos provinents de la literatura respecte dels ingressos totals anuals.

-Encara hi ha un 29% dels socis que no signa mai contractes editorials o només en signa de vegades.

-Un 21% dels autors no rep cap remuneració per la seva participació en actes literaris i festivals.

-3 de cada 10 traductors es dediquen en exclusiva a la traducció: s'hi dediquen a temps complet un 30%, a temps parcial un 32% i esporàdicament un 37%.

-La mitjana de percentatge de drets d'autor per a l'edició en paper és del 9,5% per als escriptors i de l'1,6% per als traductors.

-El gènere més conreat pels escriptors és la narració curta. El 62% n'escriu i més de la meitat dels escriptors conreen novel·la, poesia i articles de premsa.

MARIA BARBAL ES REIVINDICA COM A CONTISTA I AMB GANES DE CONTE

Reuneix en un volum la seva narrativa breu que inclou noranta-un contes amb tres relats que són inèdits. Barbal recorda que "Voldria encara escriure aquells contes pensats però que no he escrit al seu moment".

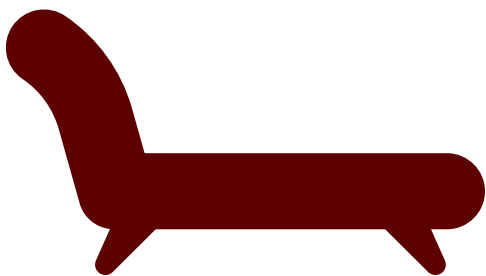
Amb gairebé un centenar de contes, Maria Barbal presenta "Tots els contes" (Columna). Es tracta d'un recull de la seva obra com a contista que aplega 91 relats; seixanta vuit contes han estat publicats en anteriors volums i una vintena en publicacions periòdiques o en antologies temàtiques. Els relats Por de volar, El nen de les baldufes i Despertar són inèdits. Maria Barbal es coneguda com a novel·lista gràcies a obres com Pedra de tartera, Mel i metzines, Càmfora Carrer Bolívia, Bella edat, Pais íntim, Emma (2008), En la pell de l'altre a l'amic escocès. Tàndem i Al llac. Va publicar el seu primer volum de narracions l'any 1986 amb La mort de Teresa. Després seguiria amb Ulleres de sol (1994), La pressa del temps (2009) i Cada dia penso en tu (2011). Maria Barbal al pròleg recorda que vol continuar escrivint contes "Arriben Tots els contes per remenar i triar-los d'un en un i me'ls miro amb simpatia i amor. Ara bé, si ja són tots és que m'han despatxat com a contista. O potser és que, de moment, són els que es van publicar en volums, als diaris i revistes, aquí i allà, més algun que s'havia distret de qualsevol

edició, sumats a tots els que he revisat. Voldria encara escriure aquells contes pensats però que no he escrit al seu moment".

Barbal assenyala que l'esforç i la paciència són els grans aliats per continuar escrivint "Amb sort, podria ser que d'aquí un temps, d'aquest que corre i no m'espera, n'hi hagués uns quants més. M'agradaria que així fos perquè penso que significaria que encara tinc força i paciència per escriure'n, que encara n'aprenc i, de les històries desitjades, me'n continuen sortint arguments que, després d'espolsar-se un munt de circumstàncies i paraules, aprimats, s'imposen. En definitiva, jo voldria navegar per aquella aigua que he vist massa terrosa o massa fonda per aventurar-m'hi i anar més lluny, trepitjant si cal tot de ratlles plenes de mots perquè han resolt que ja havien arribat a un bon final sense el meu concurs. Quin tresor és la llibertat de l'escriptura quan no fa cas ni de l'escriptor!".

Recorda, que "Potser no cal que, abans d'acabar-se, cada conte ens faci l'efecte d'un cop de puny damunt la taula perquè tremoli un

xic i ens deixi astorats o somniosos. Potser no cal, per escriure'n, viure amb tantes ganes que no ens permeten adonar-nos que vivim i per això hem trobat el temps de pensar-los" Carme Arenas, filòloga i historiadora de l'art. Catedràtica de Literatura Catalana, crítica literària, traductora i editora, s'ha encarregat de l'edició El present volum aplega tota la narrativa curta de qui ha destacat per damunt de tot com a novel·lista, però que des de bon començament va dedicar al conte volums tan esplèndids com La mort de Teresa, al qual van seguir Ulleres de sol, La pressa del temps, Cada dia penso en tu, Pampallugues o Bari. En tots aquests reculls de contes hi traspua un gran domini narratiu. Tots contenen allò que agradava al guatemalenc Augusto Monterroso: la claredat, la fermesa i la precisió, que no implica necessàriament la brevetat. Brevetat que ell apreciava com a símptoma de bona educació. I nosaltres hi afegiríem de domini del gènere, de talent."

El divan de L'Illa amb Coia Valls

Confessions literàries

Coia Valls va iniciar la seva carrera literària l'any 2010 amb la publicació de "La princesa de Jade". Després seguiria amb "El mercader" (Premi L'Illa dels Llibres 2012) i més tard arribarien les novel·les "Les torres del cel", "Amor prohibit", "La cuinera", "Pantera" i "L'alquímia de la vida" entre d'altres.

1-Com i on busca inspiració per escriure?

No soc conscient de buscar la inspiració per escriure. Necessito connectar amb la bellesa per viure, anar a la recerca de possibles respostes a diferents situacions, reflexionar al voltant de coses grans i petites. Desaprendre i aprendre, també. En aquest procés escric. És la millor manera millor que conec per aprofundir en la meua presa de consciència.

2-Quin seria el seu escenari ideal per escriure?

Em cal silenci. Construir silenci, també per dins, per poder escoltar i escoltar-me. Qualsevol escenari que em permeti connectar amb mi, on tingui un lloc per als llibres i llum natural. Diuen que en Goethe, Molt a prop de la mort es va posar a cridar: Més llum! Cal una llum esclatant per morir, per escriure també.

3-Quin és el primer llibre que recorda haver llegit?

El meu pare tenia una gran biblioteca, però no tots els llibres estaven al nostre abast. Recordo que, amb certa solemnitat, em va donar a llegir Pollyanna, de Eleanor H. Porter.

4-Quin llibre li va fer lectora?

No sabria dir quin, però recordo l'emoció d'esperar l'aniversari, el sant o els reis perquè segur que en queren un parell a mi, i un altre parell a la meua germana, i ens els podíem intercanviar. Eren de la Col·lecció HISTORIAS SELECCIÓN, de la sèrie CLÁSICOS JUVENILES de Bruguera. Aleshores llegíem en castellà... En teníem moltíssims! Recordo en especial quedar atrapada per dos de Dickens: La pequeña Dorrit i Cuento de Navidad. Després va

Fotografia X. R Trigo

venir El Vigilant en el camp de sègol, de Salinger. Per a mi va ser tot un revulsiu.

5-En quin moment va decidir ser escriptora?

No va ser una decisió conscient, sempre he escrit. Fa vint-i-cinc anys vaig anar a una escola d'escriptura per aprendre bé l'ofici. Com tots els oficis del món, afortunadament, mai no ho saps tot. Em declaro aprenent a perpetuïtat! En el moment que se'm va donar l'oportunitat de publicar, encara vaig ser més conscient de la responsabilitat que escriure comportava. Em vaig sentir escriptora la primera vegada que una lectora se'm va adreçar com a tal. Ho recordo amb emoció, va ser com un bateig. "La literatura és un viatge irrenunciable"

6-Completi la frase; la literatura és.....

Un viatge irrenunciable.

7-Quin gènere no escriuria mai i per què?

Mai és una paraula que faig servir amb molt poques ocasions i, sempre, amb precaució (com més gran em faig, més). Ja ho deia la padrina: "La vida dona moltes voltes" Estimo el teatre i la poesia. L'assaig, en llegeixo, m'interessa. L'aprenentatge que en trec el poso en funció de les novel·les. Vargas Llosa -de qui m'importen molt les seves reflexions literàries, malgrat tot- ho va explicar amb molta claredat:

8-Quin autor o autora admira i per què?

Molts! Mercè Rodoreda. Perquè va ser capaç de crear un estil propi. Per la seva senzillesa i naturalitat a l'hora d'escriure situacions complexes, per l'aprofundiment que fa en la ment humana, la creació de personatges entranyables, inoblidables. Però, també, molts altres que es mouen en registres diferents com: Alejandra Pizarnik, Philippe Claudel o Italo Calvino i les seves Ciutats invisibles.

9- Què busca en una novel·la?

Busco l'estremiment. Que em sorprengui i em transporti. Que faci possible un viatge de debò.

10- En una novel·la el més important és...

Que en finalitzar el viatge alguna cosa en tu hagi canviat. Quan te'n plantejes l'escriptura, trobar el to, per a mi, és fonamental. La creació dels personatges és quelcom que m'atrau moltíssim i em permet explorar altres maneres de veure les coses. Connectar amb pulsions de les que, sovint, fugim o passem de puntetes.

11-Quina és part més complicada en el procés de creació d'una novel·la?

Per a mi, l'inici. Engegar. Obrir-se a un món que, encara, no existeix, presentar-lo al lector com un lloc possible. L'estructura també em porta de corcoll. M'agrada buscar maneres noves, posar-me reptes. Seguir investigant formes possibles. Encara no m'he atrevit amb la primera persona, per exemple.

12-Quin llibre ha rellegit varies vegades?

Un bon grapat! Per anomenar-ne alguns: El diari d'Anna Frank; Solitud, de Caterina Albert; moltes novel·les de Mercè Rodoreda o Orgull i prejudici, de Jane Austen. En tot cas, estic completament d'acord amb la reflexió d'en Pep Antoni Roig: "Rellegir un llibre és una forma de reflectir-nos a nosaltres mateixos, com un mirall on la lectura de les paraules escrites per algú altre acaba assenyalant-nos les arrugues invisibles que s'han fet a l'ànima."

13-Quina novel·la li hagués agradat escriure i perquè?

Tants! Un dels darrers va ser: La luz que no puedes ver, d'Antony Doerr. Em va fascinar el muntatge, el punt de vista, el ritme narratiu, la profunditat psicològica dels personatges, l'atmosfera que aconseguíeu

14-Quin personatge literari li hagués agradat crear i perquè?

Jean-Baptiste Grenouille, protagonista d'El Parfum, de Patrick Süskind, entre molts d'altres. Per la complexitat del personatge i les emocions que es capaç de provocar-te. Per com t'atrapa la seva bogeria, per la seva veu pròpia.

15-Alguna fórmula per atreure lectors?

Fórmula? A veure... podria ser: (honestat+esforç+passió)² És clar que hi haurien algoritmes que no podríem obviar i que girarien al voltant de la màgia, l'autenticitat, l'essència, la il·lusió...

16- Quina novel·la no faltaria mai en la seva biblioteca?

No tinc una resposta fixa per aquesta pregunta. Depèn del moment que visc o d'allò que escric -que hi té força a veure- necessito connectar amb una peça o amb una altra. De vegades narrativa, d'altres poesia, és com l'escalfament previ. Em connecta.

17-Recorda alguna anècdota viscuda com a autora?

Moltíssimes! Durant l'escriptura de la meua primera novel·la "La princesa de jade" em va escriure una lectora dient-me que estava llegint el llibre a petits tastets, els que li permetia la quimioteràpia. Pràcticament la vam llegir juntes, intercanviàvem sensacions... Fins que el seu tractament va permetre-li rellegir-la sencera. D'això ja en fa 12 anys. Cada Sant Jordi em ve a veure i celebrem un any més amb una abraçada.

18- Ser escriptora és....

Una manera d'estar al món.

19-Un consell per a futurs escriptors?

No buscar receptes ni fer cas de les tendències. Posar-hi passió, moltes hores i escriure des de l'honestetat i la responsabilitat. Llegir tant com es pugui i no tancar-se a un únic registre. Ser un bon observador del món i tenir el coratge de prendre partit.

20-Com li agradaria ser recordada?

No tinc cap necessitat de transcendir més enllà del cor de les persones que m'han estimat.

Crec en el present, en viure de manera compromesa i generosa. Com més t'hi esforcis més possibilitats tens de dibuixar un somriure en el rostre d'algú que et recordi quan tu ja no hi siguis.

A tall, white, tapered lighthouse with a red lantern room and a red roof. The lighthouse is situated on a rocky shore with a body of water in the background under a cloudy sky. The lighthouse has a small door at the base with the number '185' on it. There are steps leading up to the base of the lighthouse.

L'ILLA DELS LLIBRES

**17 anys compartint
l'actualitat literària**

Email: info@illadelllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM